

I solokano på grænseelven

Kort fakta om grænseelven:

Grænseelven mellem Sverige og Finland er Sveriges nordligste og længste elv, og bliver ofte kaldt den mest fredfyldte grænse i verden.

Den starter ved Treriksröset og bjergsøen Kilpisjärvi 473meter over havet og udmunder 535km senere i den botniske bugt ved Haparanda. Elven hedder Könkämäelven på sine første 135km. Fra Karesuando skifter den navn og er Muonioelven de næste 220km, og efter disse 355km flyder den sammen med Torneelven, som er grænseelvens navn, de sidste 180km til havet.

Det er søndag aften. Klokken er tæt ved midnat. Det er stadig lyst. Jeg ligger i mit hjemmesyede lejrbaalstelt cirka 430km nord for polarcirklen ved søen Kilpisjärvi tre kilometers gang fra Treriksröset. Det opleves dejligt at være her, men jeg er også spændt på, hvordan padlingen til havet vil forløbe. Jeg har padlet flere gange på Nordkalotten, både i stor gruppe (8 kanoer), små grupper (2-3 kanoer) og nogle ture hvor vi har været af sted to personer i en kano, men jeg har aldrig været på langtur helt alene. Helt solo det er første gang og en ny udfordring, ikke mindst mentalt. I går morges kørte jeg fra Danmark til Muonio by. Køreturen, hvori er indbefattet lidt mad hos svenske venner, tre timers søvn på bagsædet ved Sundsvall og nogle småpauser, tog 29 timer.

Via nettet havde jeg fået kontakt til familien Kivinen. Super imødekommende og hjælpsomme. Sønnen Karri på 19 år kørte med de 200km op til Kilpisjärvi. Undervejs fik jeg flere historier om elven, men også om vold og druk blandt beboere i et barsk naturområde. Blandt andet historien om de to huse, Finlands mindste by. Indbyggerantallet var halveret, fordi den ene havde skudt den anden. Flere af disse historier forblev i mine tanker og dukkede i særlig grad op, når jeg lå alene og lyttede til naturen og nattens lyde.

Karri kiggede noget, da jeg lastede min hjemmelavede 16fods kano. Jeg havde det hele med, så jeg kunne klare mig i over to uger. Min plan for at nå havet var at padle cirka 40 km om dagen i fjorten dage.

Karri satte sig i bilen, kørte afsted og skulle i løbet af den næste uge sætte bilen tæt ved havet, så den var synlig fra elven. Jeg var lidt spændt på, om jeg ville se bilen igen.

Jeg satte mig i kanoen med kurs over søen mod Treriksröset. Vinden var svag og bølgerne, på

bjergsøen Kilpis, var små. På kanoen har jeg et logo med en lom. Derfor tog jeg det som et godt tegn og en velkomst, da to sortstrubede lommer fløj tæt forbi. Kanoen var klar til elven og vildmarken og det var jeg forhåbentlig også.

Efter morgenmaden, havremusli med tømælk på, vandrer jeg de tre kilometer op til Treriksröset, hvor jeg nyder fjeldene, der stadig, det er den 3.

august, har lidt sne på sig. Især de norske mod nordvest. Jeg forlader den store gule betonvarde, og de mange gamle stenvarde som er helt tilbage fra dengang, hvor Sverige og Rusland delte grænse her. Jeg lægger Norge bag mig og vandrer mod sydøst tilbage til mit midlertidige hjem, kano og telt. På min venstre hånd har jeg Finland, på min højre hånd Sverige og sådan vil det være resten af vejen til havet.

Knap 20km's padling på den flotte sø, Kilpisjärvi. I modvind heldigvis ikke så meget, inden elven starter sin rejse mod havet med en fors med stor faldhøjde. Jeg lægger til ovenfor og kigger som

næsten altid først. Der er ikke så meget vand i elven. Der er rigtig mange sten og det går meget ned ad bakke. Jeg vil højst sandsynlig ikke klare den. Måske smadrer kanoen, måske mig. Jeg er helt alene, så jeg vælger en portage, en landtransport, forbi elvens første fos. Det er tungt og sejt, men der er ikke andre muligheder. Der er irriterende mange myg og knot og jeg er ellers ikke så sart. Løftet er omkring 500 meter. Jeg padler sidste del af en meget stenet fos. Nu er det sø og å gennem tundralignende sumpland med mange dværgbirke og voldsomt mange mosquitos.

Det bliver aften. Det er sump og det er svært at finde en plads til teltet. Jeg nærmer mig Peerakoski, næste større fors. Jeg padler første del af den, som ikke er så svær, og finder et bagvand inden den svære del af fors. Her skal jeg have lejr, for det er for sent på dagen og jeg er træt. Mange padletag, de fleste styrende, har givet nogle vabler i hænderne. To venlige finske lystfiskere, som er på vandretur, tager godt imod mig. De byder på finsk øl, og vi får en lang snak i myggeinfernoet på gebrokkent engelsk.

Dagen i dag er jeg spændt på, fordi der er stor faldhøjde på elven, så der kommer mange fosser. Jeg pakker kanoen og kigger på næste del af Peerakoski. Det er en lang fos, og jeg bestemmer mig for at line det første stykke. Der er en meget vanskelig passage i starten og en kæntring her vil betyde en meget lang svømmetur i en lang, kraftig og stenet fos.

Jeg vader lidt ude i fossen, liner forbi starten, inden jeg sætter mig godt til rette i kanoen og padler resten af fossen. Der er mange sten og store bølger, men det går som jeg har tænkt. Kanoen danser suverænt ned gennem fossen og jeg bliver helt høj.

Der er mange mindre fosser inden jeg efter 15 km kommer til Lammakoski. Det er en tre kilometer lang strækning, hvor vandet løber stærkt og vildt. Det er fedt, men jeg er også nervøs. Sådan er det altid med de fosser, der er store og ikke mindst lange. Og så det at være alene, hvad hvis der sker noget. Det kører også i tankerne og forstærker det hele lidt. Grundig rekognoscering af den første halvdel. Det tror jeg godt jeg kan klare, men der er kraftige bølger. Derfor skal kanoovertrækket, et spray cover, på. Ellers er der stor risiko for at få meget vand i kanoen, så bliver den svær at styre og måske kæntrer eller synker.

Da jeg sidder i kanoen, driver og færger ned mod fossen, er jeg helt tør i munden. Ved svære fosser som denne har jeg et lille ritual. Jeg dypper begge hænder i vandet og får et godt tag i padlen.

Yes hvor gik det godt. Eufori breder sig i kroppen, da jeg drejer kroppen og kigger tilbage på første svære etape. Men i den næste er det ved at gå galt.

Kanoen er parkeret meget tæt på fossen, mens jeg rekognoscerer for at finde en god vej igennem fossen. Jeg skubber kanoen fra land, da jeg stiger ud og strømmen trækker os af sted mod fossen. Min fod hænger fast i overtrækkets skørt. Det tager lidt tid at få den fri og nu er jeg på vej baglæns gennem fossen. Der er en kæmpe vals som helt sikkert vil sluge mig og kanoen. Den skal jeg bare venstre om. De store

stående bølger ruller ind i kanoen bagfra. Jeg kan ikke få skørtet op. Kanoen bliver endnu mere bagtung. Det er umuligt for mig at få den vendt. Der er et stort bagvand bag en stor sten ved venstre bred lidt før den store vals. Kan jeg bakke bagenden ind der, så vil kanoen dreje rundt, så vil jeg få forenden den rigtige vej, komme forbi valsen og forhåbentlig klare resten fossen. Tankerne pisker rundt i hovedet og jeg padler alt hvad jeg kan. Jeg vil og jeg skal ind i bagvandet i venstre side. I min iver padler jeg så hårdt ind, at kanoen banker hårdt imod nogle mindre sten, men jeg får bagenden ind og strømmen svinger kanoen rundt. Forenden strejfer tæt forbi kanten af valsen og det

er bare super. Resten af fossen går godt. Men jeg fik lært, at der ikke skal startes ud så tæt på det store bulder.

Sidste sten på Lammakoski strækningen i en ikke så svær fos vælger jeg forkert side om stenen, så kanoen er ved at gå rundt. Et solidt støttetag får den tilbage på ret køl.

Så er det frokost på nogle sten ude elven, hvor det lufter lidt. Det betyder, ikke så mange irriterende myg og knot. Det er sol og 26 grader. Fantastisk vejr.

Resten af dagen forløber godt, men på søerne og steder hvor elven er meget bred er det svært at finde strømfuren. Der er lavt vand i elven, hvilket betyder flere sten i fosserne og mindre strøm på de stille partier.

Ved søen, Naimakkajärvi, slår jeg lejr. Maden bliver lavet over bål. Der er brænde nok. Her er en fin lille bæk med dejligt koldt drikkevand. Jeg tager et lynafbensbad. Her er mange myg. De små dværgbirke er vokset i størrelse. Nu er her birketræer på op til 5-6 meters højde.

Det er onsdag, tredje dag på vej mod havet. En dag med et løft forbi Pätikkäkurkkio og en hel del fospadling. Det er gået super godt i dag. På trods af et løft, som altid tager noget tid, har jeg padlet

40 km i dag. Løft og rekognoscering tager altid en del tid. Jeg er træt og øm i kroppen. Føler mig godt brugt. Hænderne har en del vabler, men de gør kun ondt i starten. Når der er padlet et stykke forsvinder smerten og de mærkes ikke mere.

Efter søen Kelottijärvi starter elven med fos. Inde på bredden står et telt og der ligger en kano. Jeg har stårekat fossen, som svenskerne siger. Op og stå i kanoen så ser man meget mere og ofte kan man nøjes med det. Men kun hvis fossen ikke er så kraftig, og man kan se en slutning på den, noget roligt vand. Ruten igennem er klar og det er jeg

også, da ejerne til kanoen på land løber hen ad bredden og vinker advarende ud mod mig. Det er vist lystfiskere, som har taget en kano med på tur. Lidt ekstra nervøsitet, ud over den der altid strømmer i en, når strømmen fører én ned i fossen, får mig op at stå igen. Har jeg overset noget? Det ser fint og ok ud. Jeg vinker ind til dem, at det her er ok. Og det er det også. Der en del manøvreringer grundet lavt vand og mange sten. Men uden store problemer padler jeg igennem. Følelsen af rimelig kontrol er skøn. Ligesom på skibakken. Der er det også skønt, når jeg kører med skiene og ikke omvendt, at de kører med mig.

Det er en strækning med flere fosser. Her er smukt. Birketræerne er blevet højere, og jeg ser de første fyrretræer og slår lejr på en lille lækker klippebakked top mellem fyrretræerne med udsigt over elven og med fjeldene i baggrunden.

Endnu en morgen med sol. Under pakningen af kanoen rutscher den ned i vandet. Der er strøm og jeg er nødt til at springe i efter den. Våd til lårene. Det kunne ha været meget værre.

Det er en god lang formiddag, jeg padler derudaf. Får padlet over 25km frem til frokost. Flere og flere skyer, mørkere og mørkere, spreder sig på himlen. Torden i det fjerne. Jeg padler til for eventuelt at nå til byen Karesuando. Her er i hvert fald en bro, der måske kan gi lidt læ. Jeg spotter også steder langs bredden, hvor der er læmuligheder. Regnen tager fat og da jeg når broen vælter det ned. Hårde vindstød tvinger mig til at binde kanoen fast i begge ender. Frokosten finder jeg frem. Da jeg er på vej hen til kanoen for at hente et siddeunderlag, kommer et gigantisk brag og et lyn – samtidigt. Reflektorisk springer jeg baglæns og krummer mig sammen. Det var bare 50 – 100 meter væk. Har aldrig været så tæt på et lyn. Det summer i ørene et stykke tid efter. Halvanden times regn, torden og frokostpause.

Det var noget af en afskedssalut fra Kōnkāmaelven eller var det Muonioelven der tog imod. Her i Karesuando skifter grænseelven nemlig navn. Men Muonioelven er positiv stemt. Det klarer op, solen kommer frem og den røde kano bliver padlet derudad. Og nedad for der er stadig fosser, men det er de lette af slagsen. Elven er blevet bredere, laks begynder at bryde overfladen og langs bredden er især mudderklirerne aktive. To traner trompeterer da de flyver over elven. Det er bare skønt. Der er mere skov rundt om, men der dukker også små landbrug op langs elven. Padler 53 kilometer i dag.

Dagen derpå er også god og tæt på 50 km bliver padlet. Mørke skyer og torden truer uden at komme helt tæt på. Jeg har virkelig fået respekt efter braget i går.

Der er stadig en del fosser, men jeg kommer igennem og skraber kun imod bunden ganske få gange. Jeg konkurrerer med mig selv om at klare mig igennem fosserne uden at ramme eller røre sten. I mange af de lette fosser står jeg op. Det giver et meget bedre overblik og forbedrer mulighederne for nul bundskrab. Efter en af fosserne tager jeg et bad og frokost på en klippe midt i elven.

Ind imellem er der lidt meget sydlig vind, modvind, men vejret er godt. En hel dags padling uden myg og

knot. En fantastisk dag, som afsluttes med en god lejrplads og en fantastisk solnedgang bag Nolanpolanskifossen.

En ældre finsk herre lægger til med sin båd og besøger mig i lejren. Han taler finsk, men vi får alligevel kommunikeret lidt, om lav vandstand og laks, med lyde og fagter.

Lørdag passerer jeg byen Muonio. Karri kommer ned til elven for at hilse på. Han tager en del billeder, da jeg padler igennem de næste fosser. Her kommer overtrækket på igen. To store rafts med turister stryger forbi, mens jeg kæmper med overtræk og trykknapper. Jeg forsøger at holde god afstand til de store gummibåde, så mit rutevalg ikke blive påvirket for meget af deres. Jeg stårekar.

Normalt ville jeg ha været nede at rekognoscere rigtigt, men Karri har fortalt meget om fosserne.

Det er heftig padling, især Aijankoski.

Vi bliver budt på te og kaffe af raftsfolkene inden jeg vinker farvel til Karri og padler videre sydpå. Nu er det mest fyr og gran der vokser langs elven, men der er også partier med sump og mange birketræer. En fiskeørn muser, hænger på samme sted i luften, i jagten på fisk og en stor tornskade jagter en hvid vipstjert. Der er meget modvind, så jeg holder flere pauser.

Jeg tager rigtig mange padletag på en 53km lang dag. Omkring 20000. Mange af dem er j-tag, et

styretag, hvor jeg ofte kører padlen op ad relingerne. Derfor bliver lakken slidt af både dem og padlen. De mange tag sætter deres præg på grejet og mine hænder. Padler helt frem til klokken er 22, for det er svært at finde lejrpladser.

Elven er blevet bredere, men der er stadig lidt strøm i den. Der er længere mellem fosserne, som hører til de lette af slagsen.

Padler fra halv ti om morgenen til halv ti om aftenen. Endnu en super dag der starter med sol. Padling i bare tæer og bar overkrop. Det skyer til, går over i torden og voldsomt regnvejr. Fra

klokken 14 og tre en halv time frem sidder jeg i læ i en koja. Det er en hytte med ildsted i midten og åbning i taget. Her laver jeg en god gang spaghetti og kødsovs. Det hakkede kød er tørret og med hjemmefra. Sammen med tomatsovs, løg, porre og gulerod smager det fortrinligt. Elven og vejret byder på skøn aftenpadling. En stor laks springer lige foran kanoen. Det regner og tordner lidt, da jeg, tæt på klokken elleve, kravler ind i teltet.

Nu er det otte dage siden jeg padlede sydpå og lagde Treriksrøset og fjeldene bag mig. Det har været varmt og solrigt det meste af tiden. Nu er der vejrskifte. Det er overskyet og der er regn i luften, men det bliver en god dag mere. Padler igennem en lille flække, hvor der er flere der vinker. Hyggeligt. Jeg får også en snak med en snakkesalig elvebådsmand. På vejen herop i bilen så jeg dem og nu er de her igen. 30 km før sammenflydningen med Torneelv. Det er granerne der er gulbrune. En sygdom, der skyldes svampeangreb siger nogle folk. Andre siger det er parasitter.

Da jeg når ned hvor Torneelv med en fos forenes med en stille Muonioelv, holder jeg halvanden times frokost. Her har jeg været før. For 22 år siden med den store voyageurkano og for 12 år siden i en tandemkano. Det føles næsten som at være på hjemmebane. Der er mere strøm end ventet, nu hvor grænseelven skifter navn til Torneelv. Få lette fosser og et jævnt fald. Nul bundskrab. Elven er bredere med flere laks i. Der er mange gårde og indimellem også småbyer. Der er svært at finde gode lejrpladser. Stopper ved en gammel koja, en slags rasthytte. En god dag. Det bliver rekord. 63km. Så er det ok at være lidt slidt.

Der er nogle enkelte fosser, men efter Svanstein bliver elven bredere og fladere. Det vil sige mindre strøm og mere arbejde. Alligevel bliver det til 52km padling. Jeg opsat på at nå omkring 50 om dagen. Prøve på at nå det, også selvom elven flere steder er bred som en sø og der er modvind. Ved Valkeakoski, en lækker fos med store klipper, er der et stort lækker shelter. Her laver jeg laks med pasta. Her efter en god frokost med varm mad bliver der mere blæst. Det er hårdt. 16 traner i formation liver den gamle fuglekigger op. Skønt at nå ned til Polarcirklen, hvor jeg padler indenom en ø og får læ. To viber laver luftakrobatik. Troede ikke de var så langt nordpå.

På den nedre del af Torneelv er der mest fladt vand og fire store fosser. Kattilakoski, Vuentokoski, Matkakoski og Kukkolakoski.

Det er mørkt i vejret, da jeg ved ottetiden når til den første, Kattilakoski. Det giver ekstra spænding, men jeg padler en sikker vej og forsigtigt igennem første del. Mørke og fospadling er ikke noget for mig. Jeg slår lejr her. Jeg har padlet over 400km sydpå siden starten for lidt over en uge siden, har passeret Polarcirklen og vi er snart midt i august. Så ved 22-tiden er det ved at være godt mørkt.

Natten har været regnfuld. Det trommer stadig på teltet. Det er svært at komme ud af soveposen. Jeg spiser morgenmad og afventer vejret lidt. Regnen

holder en pause. Jeg får pakket og kommer af sted. Men det er en af de hersens dage, hvor vejret er så tungt og gråt, at man næsten kan padle det. Og vandet er så stille og tykt, at det virker som olie. Kattilakoski med dens mange klipper er smuk, men snart er elven rigtig bred og fyldt med grusbanks og en del øer. Nogle af dem med bevoksning på. Det småregner hele tiden. Min plan at padle ned i nærheden af fossen Matkakoski duer ikke. Padlingen er tung, der er ingen strøm og regnvejret tapper mig også for energi, så jeg slår lejr 10km før end planlagt. Straks syd for Hietaniemi er der en god lejrplads og der er ikke mange af mere. Sump, bebyggelse, veje og andet gør det sværere at finde gode pladser til teltet.

Her er både brænde og bålplads. Skønt med et varmt bål og tørre sko efter en lang våd dag. Jeg sætter tarpet, min presenning, op som ly for regnen i nærheden af bålet. Regntøjet kommer af. Det lysner i horisonten mod nord, men det ser nu ikke ud til at komme nærmere. Der er lidt ophold i regnen. Hænderne har det godt. De mange vabler er blevet til hård hud og generer ikke mere.

Jeg vågner op til en flot morgen med blå himmel og klart vejr. Der blæser en kølig vind fra nord. Det virker som efterår, men jeg har rygvind. Måske er det sidste dag på elven. Der er 55km til havet og tre forser. Især Matkakoski og Kukkolafossen er jeg spændt på. Og om bilen er der og jeg kan finde den.

Ved Risudden hilser jeg på. Det gjorde vi også for 22 år siden. Det er ufatteligt, svært at forstå at det er så mange år siden vi lagde til her og mødte stor gæstfrihed. Ebba bor her stadig. Hun kan godt huske dengang vi kom forbi med den store kano og et filmhold. Stort kaffebord i deres have.

Hendes mand, som døde for nogle år siden, lærte os et trick. En metalspand med gløder i og frisk græs ovenpå, så var vi fri for myg i deres have.

Jeg lover at sende hende en svensk version af min film om den store kano og den frie elv.

Overtrækket er spændt på kanoen. Vuentofossen er et stræk på tre kilometer med nogle store bølger. Det er god opvarmning inden Matkakoski. Her går jeg i land og rekognoscerer. Matkakoski har den store sten, en klippe, hvor der er et stort hvidt kogende hul bagved. Der skal man i hvert fald ikke være. Tanken, om at havne der, er skræmmende. Man skal højre om stenen, men mange sten i højre side, inden klippen, tvinger en til at starte langt ude i venstre side. Jeg overvejer at line ned til det store bagvand i højre side ud for klippen, så er jeg sikker på ikke at havne i hullet. Sådan gjorde vi med tandemkanoen for 12 år siden.

Men jeg føler mig nu rimelig sikker på, at jeg godt kan lave en stabil færge. Bakke og vinkle kanoen, så strømmen er på venstre side og presser kanoen mod højre, højre om stenen. Der er en fin vej.

Der er ingen folk her. Ikke engang en fisker. Hvad nu hvis det går galt. Jeg er tør i munden, megatør, da jeg sætter mig i kanoen ovenfor fossen. Jeg padler i højre side. Skråt baglæns træktag, dem laver jeg mange af. Det kører kanongodt. Jeg beslutter mig at svinge ind i det store bagvand og kigge ud på klippen. Jeg svinger ud igen og padler ned gennem de store stående bølger. Kanoen hopper og danser. Jeg rider på høstakkene, som de også kaldes. Efter fossen svinger jeg rundt og kigger på den. Euforien strømmer i kroppen, savner en tandemmakker eller en anden solopadler at dele det med. Det er så fedt.

Knap 25 kilometer bred elv, søpadling, ned til sidste store fos på elven. Der kommer flere skyer, nogle af dem er af den mørke slags. Det bliver heldigvis kun til nogle få små byger. Det er et smukt kulturlandskab jeg padler igennem. Mange gårde, huse, mindre byer, enge og lidt skov. Længere fremme synker landskabet omkring elven. Der er mere strøm. Jeg er ved Kukkolafossen. Den kræver en rekognoscering. Højre side af det store v og så ud mod højre side for at undgå et parti med rigtig store bølger. Jeg spiser sen frokost. Vigtigt med noget

brændstof inden en lang og svær fors. En lokal låner mit kamera for at tage nogle billeder ude fra et af fiskestativerne.

Jeg sætter mig godt til rette i kanoen. Spænder mig lidt mere fast for at kunne klare lidt mere. Der er en del folk ved fossen. Det er godt, hvis noget går galt, men det øger også nervøsiteten, at der er tilskuere. En stor gummibåd har lige været igennem fossen, og mange vil nok mene at der her ikke er kanovand.

Jeg padler fri af bredden og de mange sten. Padler over mod hovedløbet. Ritualer. Læner mig frem

med en hånd på hver side. De dypes og tager godt fat i padlen. At vælge en rute gennem fossen fra land kan være svært, men når man sidder nede på vandet i kanoen er det endnu sværere at genkende og vælge vej rundt om sten og bølger. Nogen gange vælger man noget karakteristisk på land. Ud for det er det vigtigt at, og så videre. I lange og brede fosser er det sværere at genkende og huske det hele.

Grænseelvens sidste store fos. Kukkola, jeg er klar og hamrende nervøs. Da jeg passerer foshakken, starten på fossen, fortrænges næsten al nervøsiteten af koncentration og parathed. Højre om, venstre om, udenom og imellem. Forskellige manøvrer, færger og en masse padletag. Det kører suverænt godt. Det er en dejlig følelse og fornemmelse i kroppen. Kanoen parkeres i et bagvand straks efter

fossen. Jeg får mit kamera og lidt interessante oplysninger. Blandt andet, at det tager laksen 5 dage at komme fra havet hertil og en hel dag komme op igennem hele Kukkolafossen.

For mig er der godt 3 timers padling, 18km, tilbage til havet. Det nærmer sig aften. En fantastisk en af slagsen. Klokkeren er halv seks. Det er skyfrit og vindstille. Jeg nyder padlingen. Tænker tilbage på starten. Det er kun ti dage siden jeg satte kurs mod havet. Nu er det lige om hjørnet.

Tornio by. Mange mennesker, mange biler, en masse liv. Passerer under broerne. Efter jernbanebroen står bilen som aftalt. Kanon godt. Jeg forsætter halvanden kilometer mere, så jeg har havet og horisonten foran mig. Skønt, men også underligt at være fremme.

Endnu en langtur på en spændende elv er realiseret. Meget forskellig natur. En elv der, som en lang livsnerve, præger og dekorerer det landskab, den strømmer igennem. Lavt vand i elven, betød at den hjemmelavede kano fik en del skrammer og knubs, men den klarede udfordringerne ligesom den øvrige udrustning. Det gjorde jeg også. 550kilometers padling. 50 om dagen i snit. Omkring 200.000 padletag. J-tag de fleste af dem. Det sled på lakken og gav nogle vabler. Men hænderne har det fantastisk godt. De har lyst til mere, og jeg har det på samme måde.

Korte fakta om turen:

Turen tog 11 døgn

Padlede 549km

Korteste dagsetappe: første aften 8km

Længste dagsetappe: 8.dag 63km

Antal padletag cirka 200.000

Havde to løft

Lavt vand i elven

Flere vabler

Godt vejr

Også i august er der mange myg og knot

Korte fakta om udstyret:

Hjemmebygget 16 fods Prospector (glas- og kevlar/kulvæv) med overtræk

Hjemmelavet paddel og telt

